

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

12. Sanctorum meritis, ab igne intacta manere, quæ alioqui flamma vorax
absumeret.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

est, simalorū satis & pratis parcat humana gentis inimicus. Nunquam is parcat, nisi ut scēniat. *Hostium dona, non sunt dona.*

XI.
Thom. Can-
tiprat. lib. 2.
cap. 17. §. 3.

In prouincia Prouincia, ait Episcopus pius, apud Lemonicas, tempore atatis nostrae, Priore Fratrum Prædicatorum eiusdem ciuitatis narrante, percepimus, tanta magnitudinis grandines cecidisse, ut in urbibus, villis, atq; campestribus tecta frangerentur, demolirentur vineæ, fruges redigerentur in paleas, homines extra tecta, volucres in agris, & pecora, necarentur. Qualiter autem his se immiscuerit sathanas, breuiter audiamus. Vinearum custos, sub tugurio in campestribus, imminētibus tempestatibus latitabat, & audiuit clamantium voces, in aëre: Caue Caue. Et alius respondebat: quid cauebo? Et primus. Vineam Petri Richardi ne laferis. Sopita ergo postmodum tempestate, sola vinea Petri Richardi immunis reperta est à lafura. Erat autem Petrus Richardus (sic enim binomius vocabatur) vsurarius pessimus, & obnoxius multis malis. Ex quo considerandum est, quia, in comitatu spirituum nefandorum, amicos, immò potius inimicos, ut sanius loquar, demones habuisset, qui ei bona sua, etsi ad vitæ solatiū, tamen ad perpetuæ damnationis cumulum, conseruassent. Nonne huic auaro magis profuisset, oleum incendio demi, & fomitē subduci cupiditati, & adeò, pati, quàm declinare tempestatem? Non est optabilis clementia parcere, ut sequantur atrociora. Calamitatis causā, hostis facit fortunatos. Sæpe grando contudit innocentis coloni segetem, ut patientiam meteret; sæpe viri dolosi vites non verberauit, ut felicitate suā inebriaretur. Quod aër, atq; ignis alijs quoque modis non rarò perpetrat. Siue ergo noceat, vtiliter potest nocere; siue faucat, potest fauere perniciosè. Immo siue fauere, siue nocere videatur, semper nocet ijs, apud quos virtus est in vinculis, scelus in folio; prodest illis, qui DEVM, in omni tempestate, venerantur.

XII.
Sigon. lib. 12.
Imp. Occid.

Sæpe etiam, contra naturæ suæ indolem, vim suam exferre vetatur; ut ea non attingat, quæ Sancti attigerunt. Nani, ut Sigonius refert, cum in hospitio, in quo D. Germanus Antifiodorensis Episcopus, in Britannia ægrotus iacebat, graue casu excitatum esset incendium; illud vehementius homines mouit, quòd quæ acris hominum sedulitas custodiuerat, omnia vis ignis exhauserat; quæ verò vir Sanctus tetigit, ipsa omnino flamma non læsit.

fit. Habet nimirum DEVS caelestes quasdam salamandras, qui est *mirabilis, in Sanctis suis*. Neque tres pueri tantum eiuscemodi Salamandrae fuerunt, sed & alij serui DEI. Vim extinguendi ignis, in salamandra, alij frigori natiuo ascribunt; alij aurumant esse fabulosam. Vis domandae flammæ, in Sanctis, ex alia flamma sancta prouenit: nec est fabulosa. Marcellinus, teste Gregorio Turonensi, Anconitanus episcopus podagra affectus, manibus gestatus alienis, urbis incendium, ex aduerso se obliiciens, derepentè cessare fecit, tam potens virtute, cum pedibus tam debilis esset. Leo IV. Pontifex incendium signo crucis extinxit, quod diu per domos Saxonum & Longobardorum vagatum D. Petri basilicæ appropinquabat, vt Sigonius testatur. Quem extinguendorum incendiorum modum meritò censeas Christianos magis decere, quàm vt, à Iudæis accepta arte, inscriptam certis quibusdam verbis, à Moyse olim pronuntiatis, in igne iniiciant scedam. Iudaizant, qui à Iudæis eiuscemodi res discere malunt, quàm à Christianis. Et Iudæi rectiùs Moysis sanctitatem imitarentur, quàm potestatem. Deniq; vt norimus vtrumq; esse in potestate Sanctorum, defendere scilicet, contra ignes, atque defendi, cum Romæ Elphegus Cantuariensis archiepiscopus omnibus bonis exutus, & vrbe eiectus fuisset, repentino recta incendio conflagrare cæperunt. Reuocatus est, suæque oratione incendium extinxit. O quoties sancti hominum patroni, ac præcipuè custodes Angeli non incendia solùm, aut fulmina à capitibus nostris auertunt oratione sua, sed etiam obstant, ne in æternos ignes proijciamur? At nos id tam grande beneficium non agnoscimus, per quod ad DEVM amandum inuitamur; alioqui vtique etiam in ipsis fulminibus, & tempestatibus, laudandi Creatoris argumentum reperiremus.

Quid quòd alia quoq; causæ atque vtilitates immo necessitates, in igne, atque in aëris intemperie, reperiuntur? Quid sine pluuijs terra gigneret? An non sine ventis aër ignauus putresceret? Fulminum vis, an non omnipotentiam Creatoris manifestat? impingit in nubium latera sicca & calida terræ exspiratio, motuque ita incalescit, vt, horribili cum fragore obstaculum dirumpens, omnibellici tormenti sonitum impetumque vincat. Quid quòd *Ceraunia* (Iaspidis id genus est) nullibi, nisi in locis
fulmine

S. Gregor.
Tur. lib. 1.
Dial. cap. 6.

Sigon. lib. 5.
regni Italiz.

Marul. lib. 3.
cap. 3.

XIII.